

Sygn. akt V CSK 410/20

POSTANOWIENIE

Dnia 24 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa Z. K.

przeciwko W. M.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 lutego 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 9 stycznia 2020 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda Z. K. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 9 stycznia 2020 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest

uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance oczywistej zasadności wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności orzeczenia z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100, z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Zdaniem skarżącego, zachodzi oczywista zasadność skargi, ponieważ Sąd Apelacyjny naruszył przepisy prawa materialnego, tj. art. 498 § 1 i 2 oraz art. 499 i art. 723 k.c. Podniósł, że Sąd drugiej instancji w wyniku błędnej wykładni tych przepisów i zastosowania ich w niniejszej sprawie, mimo tego, iż właściwie ustalił, iż dochodzona pozew kwota 28.060 euro stanowiła majątek osobisty skarżącego, w sposób nieuzasadniony pomniejszył dochodzoną kwotę o równowartość w euro kwoty 60.000 zł i zasądził od pozwanej W. M. jedynie 13.875,60 euro. W uzasadnieniu wyjaśnił, że z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, iż zawarte w odpowiedzi na pozew stwierdzenie pełnomocnika pozwanej nie mogło - z przyczyn opisanych w zarzutach i uzasadnieniu skargi kasacyjnej - stanowić skutecznego potrącenia. Stwierdził, że dodatkowym skutkiem uchybień Sądu drugiej instancji jest krzywdzące dla niego orzeczenie w zakresie kosztów procesu za pierwszą i drugą instancję.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonuje, że doszło w niniejszej sprawie do rażącego naruszenia prawa, które

skutkowałoby oczywistym uzasadnieniem skargi. Skarżący, powołując się na 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. i upatrując oczywistą zasadność skargi kasacyjnej w wadliwym uwzględnieniu przez Sąd drugiej instancji zgłoszonego w odpowiedzi na pozew zarzutu potrącenia kwoty 60.000 zł, nie przedstawił argumentów, które wskazywałyby na rażące naruszenie prawa, poprzestając na odwołaniu się do przyczyn opisanych w zarzutach i uzasadnieniu skargi. Skarżący nie uwzględnił, że skarga kasacyjna winna być tak zredagowana i skonstruowana, by Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w jej podstawach lub ich uzasadnieniu elementów kreatywnych skargi. Z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika, że skarżący oczekuje w istocie od Sądu Najwyższego oceny podstawy skargi w ramach instytucji „przesądu”, co jest niedopuszczalne. Należy przypomnieć, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem jest odrębną konstrukcyjnie i funkcjonalnie częścią skargi kasacyjnej i nie jest rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwanie w innych częściach skargi argumentów na uzasadnienie podniesionych w nim twierdzeń (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2015 r., IV CSK 613/14, nie publ.). Rolą Sądu Najwyższego nie jest domyslanie się lub poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, nie publ. i z dnia 14 grudnia 2004 r., II CZ 142/04, nie publ.). Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania; oba te elementy muszą być przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, a dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, ponieważ mimo że argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2014 r., sygn. akt I UK 65/14, nie publ., zob. także m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 14 maja 2015 r., III PK 6/15, nie publ., z dnia 13 lutego 2014 r. I PK 262/13,

nie publ., z dnia 27 maja 2010, II UK 274/09, nie publ., z dnia 13 grudnia 2007 r., I PK 207/07, nie publ., z dnia 12 lipca 2007 r., III CSK 160/07, nie publ.).

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

jw